No. 9 SEPTEMBER 1950 3e Jaargang

Hou de Zon-Zij

Uitgave van het Katholiek Thuisfront te Dreumel

Secr.: J. Th. v. Rossum, Rooijsestr. Penningm.: E. Vink, Bergstraat 513

Een hartig woordje

Zoals onze sportmedewerker in het laatste nummer van „Hou de Zon-zij" schreef, zijn ongeveer al onze jongens weer thuis uit Indonesië, en zal het ook niet lang meer duren of het laatste nummer van ons Thuisfrontblad zal zijn weg door Dreumel vinden. De kosten worden te hoog in verhouding tot het klein aantal Dreumelse jongens dat nog in Indonesië is. Maar zover is het nu nog niet, nog enkele keren zal ons blad U op de hoogte houden van alles wat er hier gebeurt.

Maar ook al zal over enkele maanden „Hou de Zon-zij" niet meer verschijnen en zullen dan ook hopelijk al onze jongens thuis zijn, dan wil dat nog niet zeggen dat er dan ook geen Thuisfront meer zal zijn, dat dan haar werk voort overbodig is. Er blijven immers soldaten en er blijven aalmoezeniers die zullen zorgen voor het geestelijk welzijn van die jongens en die bij dat werk onze steun in gebeden en geld niet zullen kunnen missen.

Zeker het werk van ons Thuisfront zal anders worden, maar het zal blijven werken in het belang der soldaten, vooral der Dreumelse soldaten, waar ze ook zullen zijn.

Mogen wij ook dan op Uw onmisbare steun blijven rekenen?

Kroniek rond de kerk

De Augustus-maand is nu eens niet een maand als de andere maanden, neen, het is een maand van vacantie en vrijheid, van reizen en trekken, van kamperen en bivakeren, van regen en wind, van onweer en zonneschijn. En wat hiervan nu gewoon is en wat ongewoon, het doet er niet toe, voornaamste is dat Augustus vacantiemaand is. Op de laatste dag van Juli kwamen de kinderen thuis met hun rapporten, waaronder in sierlijke letters geschreven: „gaat over" of „gaat niet over". De gevolgen er van thuis die zullen de kinderen zelf het beste kunnen vertellen.

Maar het was vacantie. Het ene gezelschap ging naar Rotterdam-Ahoy, een ander naar het geannexeerde Duitse gebied, en onze misdienaars naar Apeldoorn en Arnhem. De jongensschool ging naar Amsterdam en de meisjes gingen een kijkje nemen op de H. Landstichting en genoten van de mooie omgeving daar.

Ook onze jeugdverenigingen maakten zich weer klaar voor hun zomerkamp dat ze dit jaar in Zeeland zouden houden. Nadat alle moeilijkheden en tegenslagen overwonnen waren, zetten de welpen en verkenners de 21e Augustus koers naar de prachtige bossen rond Zeeland. En hoe ze het daar

gesteld hebben? Elders in dit nummer zal daarover verteld worden.

Wat er in deze maand nog meer gebeurde? De ene dag regen en de volgende dag voor de variatie onweer met zo'n soort windhozen. Maar ja, daar tussen door kwam ook de zon wel eens kijken, die dan in enkele ogenblikken alle narigheid van het slechte weer deed vergeten.

Rond de kerk viel voor de rest zeer weinig te beleven. En daar deze kroniek „Kroniek rond de kerk" heet, ben ik toch verplicht mij tot dit nieuws te beperken. Daarom ga ik een punt zetten om daarna te gaan luisteren naar de belevenissen van de welpen en de verkenners op hun zomerkamp.

G. H., pr.

---

ons zomerkamp

Een scherp fluitsignaal dringt door de bossen, waarover de duisternis reeds is gevallen. De Dreumelse verkenners komen neerknielen voor het Mariabeeld dat tegen een boom is geplaatst en waarvoor twee brandende kaarsen hun grimmig vlammenspel spelen in het donkere bos van Zeeland.

Ze bidden daar hun rozenhoedje en avondgebed na de eerste kampdag waarin ze hun tenten hebben opgeslagen, de keukens gebouwd, het terrein hebben verkend en met een nog angstig hart hun eerste sluipspel hebben gespeeld in het donkere bos. En als de nacht over het kamp valt liggen alle verkenners warm in hun dekens gerold rustig te slapen op de harde grond.

In de vroege morgen is er al weer druk leven in het kamp. Om 7 uur H. Mis; alle verkenners en welpen knielen neer in de kapeltent, waar de aalmoezenier de H. Mis opdraagt. En nu eerst begint 't echte kampleven: hout hakken, vuur maken, eten koken, inspectie, speurtochten, sluipspelen; atoombommen werden opgespoord, berichten overgeseind, een verdwaald klein duimpje teruggezocht, fruit in het duister over de grens gesmokkeld.

En zo wordt er een hele week geleefd, en of het nu regent of de zon schijnt, er wordt gezongen en gefloten. Zo was het ook op die Donderdag; het begon 's morgens met mooi weer, zoals elke morgen in deze week met mooi weer begon, maar juist had het middagmaal het keelsgat gepasseerd en was de opwas aan kant, toen de regen bij emmers omlaag begon te vallen. En daar stonden we nu gepakt en gezakt voor de grote speurtocht. Wat te doen? Na even wachten begint dan toch maar onze speurtocht, ook al regende het nog vrolijk door en al werden we dan ook van lieverlee flink nat. Maar een verkenner glimlacht en zingt bij alle moeilijkheden, en daarom trokken we nu ook vrolijk zingend door de neerplensende regen. Maar zoals gewoonlijk kwam ook nu na regen zonneschijn, en toen we dan ook 's avonds thuis kwamen, na onderweg nog een duik in het water gemaakt te hebben, waren we allemaal weer lekker droog.

De laatste avond laaide 't kampvuur hoog op. Indianen sprongen wild rond, de verloren zoon liep treurend achter zijn knorrende varkens, een wandelende lijkkist kwam bijna in het vuur terecht, en dat alles werd afgewisseld door ernst en luim.

Zaterdag bracht het einde van dit fijne kamp. Tenten zakten ineen, keukens verdwenen in de grond, en toen om 3 uur de auto ons weer naar Dreumel bracht, was het weer rustig in de Zeelandse bossen, waar geen spoor van ons kamp was achtergebleven.

Zo verliep het zomerkamp 1950 van onze Dreumelse verkenners in de schone omgeving van het gastvrije Zeeland.

+

Welpen bivakkeerden

De nevel, welke die morgen over de velden hing, beloofde 'n prachtige dag. En werkelijk, een stralende zon in een staalblauwe hemel zou die eerste dag van ons bivak onvergetelijk maken.

Na veel voorbereidingen was 't wéér voor elkaar gekomen. Onze welpen zouden een zorgeloze week tegemoet gaan; een week vol plezier, vol gezonde pret!

Elke morgen in de vroegte trokken ze biddend naar de kapeltent, waar de Aalmoezenier de H. Mis opdroeg. Leek 't niet een stoete kleine pelgrims?

Natuurlijk viel er ook regen. Een héle voormiddag zelfs! Maar vermaakten we ons niet gezellig op de deel? Hoe heerlijk ging die „Zevensprong"! Weet je nog? En hoe hebben we niet gelachen met „die arme beestjes".

(Nee, we bedoelen hier niet de mieren, hoor!)

Maar als 't weer goed was, vermaakten we ons nog 't best.

Die wedrennen in 't zand, die zweefsprongen; om nooit te vergeten!

Dan 't hoogtepunt van ons kampleven: het kampvuur. Betoverend en sprookjesachtig, vooral voor de wolven, die zoiets nooit eerder meemaakten.

't Vuur was zeldzaam mooi. Grillig gevormde vlammen schoten kaarsrecht omhoog. Sprankelende vonken omlijstten het geheel.

Van daverende zotheid ging het langzamerhand in ernst over. Rustig spel werd tenslotte gevolgd door gebed en met het „In manus tuas, Domine" werd het kampvuur in Zeeland's bossen gesloten....

Met glinsterende ogen, nog betoverd door het vreemde, het mooie, trokken de kleine wolfjes (de kleinsten heel dicht bij de oude wolven) naar hun slaapholen.

't Was stil, 't bleef stil. Tevreden moe gingen allen slapen.

Zo verliepen zes fijne dagen in Zeeland, het gulle, hartelijke Zeeland, waar we ons welpenspel, zo echt konden spelen.

Natuurlijk! Het volgend jaar gaan we weer, allemaal!

HATHI.

Kroniek van de maand.

De vacantiemaand Augustus zit er weer op en nu gaan we met frisse moed weer aan de gang. Was het weer niet steeds zo zonnig, als we van de warmste maand van het jaar verwachten, op de creditzijde staat weer, dat we geen moment last van de hitte hebben gehad. De soms zo beruchte hondsdagen hebben ons geen enkele dag doen puffen.

Veel is er niet veranderd in de binnenlanden van Dreumel. Wanneer we van de kerk naar de Lageweg wandelen, missen we iets in de straat, krijgen we 't idee, dat het kaler is geworden. Dat komt omdat alle palen van het telefoonnet en van de electrische aansluiting zijn verdwenen en door kabels zijn vervangen. We nemen wel aan, dat dit een verbetering is, vooral voor het verkeer, maar we zijn jaren lang zo met deze stille wachters vertrouwd geraakt, dat we hun verdwijnen als een gemis hebben gevoeld.

De telefoon is nu automatisch geworden, voorlopig nog alleen voor Dreumel en Heerewaarden, doch na de in gebruikneming van het schakelhuisje te Druten, worden we voortaan voor vol aangezien.

Dat heeft verschillende voordelen. Vooreerst kunnen we nu zelf het nummer kiezen en zijn we niet meer afhankelijk van de drukte op 't postkantoor. Wanneer we nu naar 't postkantoor gaan, om een paar postzegels of om onze belastingen te betalen behoeven we ook niet meer zo lang te wachten. De kantoorhouder heeft niet de last

van de telefoon meer en kan en zal nu beter z'n gewone klanten kunnen bedienen.

Een 15-tal nieuwe aansluitingen op het telefoonnet zijn er bijgekomen. 't Is wel prettig, dat je ieder ogenblik van dag en nacht kunt draaien om min of meer gewichtige boodschappen langs de draad af te werken.

Natuurlijk zijn er ook nadelen. Het kan je nu gebeuren, dat midden in de nacht de telefoon gaat bellen. En wanneer je dan slaperig en wel de hoorn van het toestel neemt, hoor je aan de andere zijde belangstellend informeren, of je al op bed ligt. Dan ga je het toestel of de belangstellende vriend volautomatisch verwensen. Maar zoiets doet natuurlijk een serieus iemand niet en alle personen, die op het net aansluiten, zijn toch zeker serieus.

De brandweer kwam in Augustus ook nog een keer in actie. Op 'n Zaterdagmiddag loeide de sirene en korte tijd daarna was de motorspuit in werking. Het betrof een hooimijt, die tussen de Paulus en het conferentiegebouw stond en vlam had gevat. Met een flinke straal was men de brand spoedig meester, zodat er geen ogenblik gevaar was voor de Paulus of het conferentiegebouw. Dat is maar gelukkig. Want de Paulus, die zo lang op non-activiteit is geweest, heeft nu een belangrijke taak gekregen in de jeugdbeweging. Zelfs de klanken van de harmonie hoort men er vaak binnen de muren, nu het tevens repetitielokaal is geworden.

En dan het conferentiegebouw. Hoevelen van de oudere generatie hebben daar niet hun eerste levenswijsheid opgedaan in de school van Drika Lutterveld? Wat zouden we niet te kort zijn gekomen in de oorlogsjaren, wanneer we daar onze bonnen niet hadden gehaald? En nu is 't een wijkgebouw van 't Wit-Gele Kruis, waar de toekomst van Dreumel lijvig wordt onderzocht in 't consultatie-bureau.

De driedaagse van Dreumel op het circuit Lageweg-Hogeweg-Polderstraat is een succes geworden van de eerste rang. De wielersport wordt ook hier populair, dat bewijst de grote belangstelling wel.

Het circuit was goed, doch bij de startplaats, waar de belangstelling zich concentreerde, was te weinig ruimte. Dat was ook de oorzaak van 'n paar valpartijen, die wel goed zijn afgelopen, doch die enkele deelnemers de kans op een goede prijs benam, wat jammer was.

Ook de Dreumelse renners lieten zich niet onbetuigd. Bij de junioren ging Piet van Rossum en bij de senioren Theo van Teeffelen met de „prijs van Dreumel" strijken. Ze kwamen beiden in 't bezit van een mooie beker.

De daadwerkelijke belangstelling bleek uit de vele uitgeloofde premiën. Bijna geen enkele ronde of er werden een of meer premiën verreden, die de toeschouwers beschikbaar stelden.

Met het élan van een beroepsomroeper kondigde Piet van Leeuwen de prijzen aan voor de luidspreker en gaf zo'n levendig verslag, dat de spanning er tot het laatste in bleef. Zelfs de koude avonden konden het enthousiasme niet doen verflauwen.

De organisatoren hebben het er voor de eerste keer zeer goed afgebracht en 'n woord van lof verdiend. Maar wat meer zegt, de voetbalvereniging „Aquila" heeft een kasversterking van pl.m. f 200 gekregen en gaat nu met een minder bezwaard hart de competitie in.

Zondag was het programma nog uitgebreid met hardlopen voor dames en heren en een step-race.

Ook 'n team van meer bejaarden nam aan 't hardlopen deel. Hoewel deze deelnemers de 60 gepasseerd waren, sommigen zelfs de 70, was het tempo hoog. Maar dat is geen wonder, wanneer we de prijzen verklappen. Voor deze veteranen waren aan de eindstreep op-

gesteld een 5-tal kruikjes ouwe klare, verschillend van inhoud, maar allemaal van prima kwaliteit.

De deelname van de dames was zo groot, dat in twee groepen moest gestart worden. Voor een paar nylon kousen, een der mooie prijzen, wil iedere dame wel een eindje hollen.

Van de onrust, die volgens de courantenberichten op vele plaatsen heerst, als gevolg van de gespannenheid tussen de volkeren, is hier nog weinig te merken. Wel is 't in de winkels wat drukker geweest, wordt van sommige artikelen iets ingeslagen — je kunt immers niet weten — maar van bepaald hamsteren is nog geen sprake. We houden hier 't hoofd koel.

We hebben meer belangstelling voor de fruitprijzen, nu we volop in de campagne zitten. Zowel de prijzen als de opbrengst is dit jaar bevredigend.

De plaatselijke R. K. Middenstand heeft dit jaar ook meegedaan met de vacantie. Op verspreide tijdstippen zijn geregeld een gedeelte der winkels en bakkerijen enige dagen gesloten geweest.

Hoe deze eerste proef is bevallen? De winkeliers of zakenlieden, die gesloten waren en niet van huis, hebben nimmer meer aanloop gehad als tijdens hun vacantie. Maar ja, ze zullen het wel leren.

Zo naderen we weer de herfst. De overgang is niet zo groot, want vele zomerse dagen deden denken aan de herfst. Wanneer we nu in de herfst maar de nodige zomerse dagen krijgen, dan zijn we tevreden.

v. R.

de maand door

1 Augustus. Begin der vancantiemaand.

3 Augustus. Franciscus de Jong en Arnolda van Rooij krijgen vandaag een jonge zoon, die bij het H. Doopsel de naam Antonius ontvangt.

9 Augustus. Er is vreugde bij Arnold van Wezel en Johanna de Jong bij de komst van de kleine Francis. Ook de kleine zelf ligt blij in zijn knuistje te lachen.

13 Augustus. Gerardus Hol en Aleida Sas zien hun gezin weer vermeerderd met een kleine Marinus. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.

19 Augustus. Hubertus is de naam van de eerste en oudste zoon van Johan de Kleyn en Petronella van Rijn. Als Hubert zal hij zijn leventje leven.

28 Augustus. In het 80ste levensjaar heeft vandaag Piet Lagarde het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. Hij was een rechtvaardig man, een zorgzaam huisvader, 'n trouw lid der H. Familie. Hij ruste in vrede.

welkom thuis

(Een sterk verhaal van een militair die thuiskwam uit Indonesië).

3.

En na deze proclamatie van Amsterdams burgemeester werd ik neergezet in een open wagen van Prins Bernhard. Z.K.H. kon zelf niet komen, hetgeen hem oprecht speet, maar hij had zijn Adjudant gestuurd, die mij behulpzaam was met het hand schudden en het aanhoudend wuiven. Op een gegeven ogenblik werd mijn gezicht gepoeierd door een onverlaat die zich op de treeplank had weten te werken en die ook door mijn haren kamde en m'n wimpers bijwerkte. Enige camera's van Polygoon-Profilti brachten opheldering. Van mijn tropenoog werd een close-up gemaakt en ik werd verzocht enige

woorden te spreken. Ik sprak aldus: „Mensen in de zaal van deze bioscoop, neem van mij aan, laat je nooit lijmen. Ze hebben mij op deze film gezet onder mijn uitdrukkelijk protest en als je goed kijkt, zie je, dat ze aan mijn anders zo markante gezicht hebben zitten knoeien. Straks komt de hoofdfilm en dat is stukken belangrijker". Deze enkele meters film hebben wekenlang in alle première-theaters gedraaid onder luid geroep. Vervolgens filmden ze mijn rode hond, die me altijd trouw is gebleven in de tropen; het beest werd er beroerd van en likte aan de lens. Ondertussen moest ik het doorstaan, dat allerlei meisjes van allerlei leeftijd op de spatborden klommen en mij geruime tijd zoenen gaven, die mij geheel van streek brachten. Plotseling hield de onafzienbare stoet praalwagens, reportage-wagens, filmauto's enz. stop en er ontstond een ijselijk stilzwijgen, dat tot ver in de omtrek hoorbaar moet zijn geweest. Op een versierd podium ontwaarde ik mijn grote vriend en kunstenaar Eduard Verkade, dit maal niet als Sinterklaas, maar als vertegenwoordiger van de gelijknamige biscuitfabriek. Hij haalde diep adem en begon het volgende stuk poëzie te reciteren. Naar men mij later ter ore kwam, was het opgeschreven door Bertus Aafjes:

Nu juicht, nu juicht uit volle borst
en breng hem wittebrood met
worst,
Deez' stond is nimmer te vergeten,
Dus geef hem nu eens Hollands
eten.

(Hier hief Eduard Verkade een Verkade-ontbijtkoek in de lucht).

Ziehier de jonge krijgsman stoer,
Hij is beduusd en zegt geen moer,
Nu vlecht men hem kransen om
het lijf,
Zijn moed blijft in me buiten kijf.
Hij heeft als onze beste vriend
Zijn straat en stad en land
gediend.

(Wordt vervolgd).

Wat een sportfeest!

In de verschillende dagbladen hier heeft het gestaan, dat Dreumels avond-wielerdriedaagse een groot succes is geworden. En ook in Hou de Zon-zij moeten wij er van getuigen, dat het een geslaagd sportfeest is geworden. Ja, mannen in Indonesië, ge hebt wel wat gemist, maar stel je gerust, want volgend jaar zult ge er wel bij zijn! Iedere avond verscheen er 'n schare toeschouwers in de Lageweg bij v. Bruchem, om eerst de junioren en daarna de senioren aan te moedigen. En elke avond regende het premies van onze zakenlieden en particulieren en heerste er dus bij elke ronde een grote spanning. Het was er wat je noemt gezellig. 's Zondags, de laatste dag, was wel de dag. Onze harmonie schudde om half vijf de mensen nog eens extra wakker met haar pittige marsmuziek, en zo trok klein en groot, oud en jong naar de Lageweg. Eerst had daar de step-race voor de kinderen plaats. Vijf jongens en een meisje deden daar hun best om no. 1 te zijn. Theo van Lard v. d. Bosch was de beste, dan Gerrie van Dries van Rossum en no. 3 Mientje van Someren. De kinderen kregen vele leuke prijsjes en waren natuurlijk dolblij. Het hardlopen van de dames geschiedde in twee ploegen. Bij de eerste ploeg was het Annie Vermeulen uit Wamel, die de snelste bleek, gevolgd door Joke Rademaker, en Catootje Verbruggen. Bij groep II was Leida van Wim v. Leur onbetwist de eerste, en Mies van Leth en Andrea van Gelder waren 2 en 3. Van onze zakenlieden hadden we ook hier weer prachtige prijzen en ereprijzen. Tot zelfs de laatst binnenkomende kreeg nog een ½ l. slagroom van Helm Stensen!

De heren hardlopers deden het ook prima. Hier waren 10 deelnemers en Tonny Hol uit Leeuwen was de eerste en tweede was zijn

dorpsgenoot J. v. d. Geyn. Onze Jan v. Leur uit de Hogeweg kwam no. 3 binnen en Henk v. Sommeren was no. 4. Ook bij Heren waren mooie prijzen en zij waren dan ook erg tevreden.

En toen kwam dan weer de laatste etappe van het wielrennen. Om 6 uur precies bogen de junioren zich over het stuur en begon de spurt weer. Op elke ronde stonden vaak 2, 3 premies en men kan dus begrijpen hoe telkens opnieuw het publiek reikhalzend stond uit te zien naar de draai bij de Wed. Dorus Verhoeven, waar ze vandaan moesten komen. De totaaluitslag van de junioren was: 1. W. Ariëns, Leeuwen, 40 punten; 2. P. v. Rossum, 26 pnt.; 3. M. Gremmen, Wamel, 25 pnt. en 4. Mart. v. Rijn, 13 pnt. Onze Piet van Rossum won 'n mooie beker, die Bart v. Kraay beschikbaar had gesteld voor de beste Dreumelse renner bij de junioren. Hierna kwamen de senioren op de weg en ook was het spanning en nog eens spanning. Door de vele prachtige premies en prijzen werd er in een hoog tempo gereden, maar ook gevallen. H. Gremmen uit Wamel en Kocken uit Leeuwen moesten opgeven na een prachtige strijd die ze hadden geleverd. De uitslag was hier: 1. W. Gremmen, Wamel, 75 pnt.; 2. Th. v. Teeffelen Bzn., 46 pnt.; 3. H. Gremmen, Wamel, 44 pnt.; 4. G. Kocken, Leeuwen, 21 pnt. En hier won Theo v. Teefelen de grote mooie beker van Jan van Deursen, van hotel Centraal, die hij reeds lang beschikbaar had gesteld voor Dreumels beste seniorenrijder.

De prijsuitreiking die hierna was vond plaats in de gezellige zaal van hotel Centraal, en hier hoorden we van de renners hoe prachtig ze de prijzen en de premies vonden. Ze waren ook zeer tevreden over de goede, vlotte gang van zaken, door de organisatoren aan de dag gelegd.

Dit was dan Dreumels eerste avondwielerdriedaagse! In alle opzichten is zij geslaagd, dank zij de vele en goede medewerking van onze Dreumelse en ook nog Heerewaardense zakenmensen. Maar ook verschillende leden van Aquila offerden al hun vrije tijd er voor op en deden wat in hun vermogen lag! Het is gelukkig niet tevergeefs geweest en het volgend jaar zal er zeer zeker weer gerend worden!

aquila's sportrevue

En nu.... aan de slag!

Zondag 10 September begint de competitie! Er zal dus vanaf die dag het woord moeten zijn aan onze spelers. Het bestuur heeft U de hele zomer door in de gelegenheid gesteld om te gaan trainen en in hoeverre daarvan gebruik is gemaakt, daarover zullen we het nu niet hebben. Wij verwachten van U allen dat gij aan zult tonen dat ge een eerlijk en trouw lid zijt, die iedere Zondag paraat is en die in iedere wedstrijd blijk geeft de zwart-witte kleuren hoog te houden. Het gaat er om van nu af aan te laten zien dat ge lid zijt van Aquila, om te laten zien, dat ge dáár zijt, waar men U vraagt. Nog te veel leden lopen doelloos rond en strooien valse critiek rond en schrijven zonder geldige reden af. Een naburige kennis of een aardig meisje om gaan te fietsen, gaan bij sommigen voor de voetbalwedstrijd. Nee mannen, zo komen we er niet. Aan de slag moeten we, en vlug! Anders komen we te laat. We spelen thans met twee elftallen in de competitie, maar nog kost 't de elftal-commissie zorgen en moeite om er 22 op te stellen, die er Zondags zullen zijn. Indien b.v. over een maand blijkt, dat het tweede met 8 of 9 spelers een wedstrijd moet gaan spelen, dan zal 't bestuur niet schromen om een elftal uit de competitie te halen en dus met het eerste alleen uit te komen! Dit is een harde waarheid, maar noodzaak! Aan U leden is nu het woord! Zet allen uw schouders er onder en draagt ons aller Aquila naar een hoge plaats op de ranglijst. Met uw aller hulp en 100 % inspanning zal dat waarachtig wel gaan!

P. v. L.

wij langs de lijn

Wij langs de lijn zien met belangstelling de competitie tegemoet en vooral ook met spanning. Spanning om wat vooral ons eerste presteren zal. Wij hebben zo onze eigen gedachten en verwachtingen. Wij willen, kunnen en durven geen voorspellingen doen, wel weten wij, dat er volop hogere candidaten zijn en dan denken wij aan Afferden, kampioen '49, aan Druten no. 2, met jonge technische spelers, aan Wamel, Hernen, Alphen en vooral Leeuwen-Boven. Dan kan zowel Winssen als Ewijk zo goed als Maasbommel voor verrassingen zorgen. Wel voorspellen wij dat er dit jaar geen ongeslagen kampioen zal zijn. Hierom alleen al zal het een prachtige competitie worden zowel voor de spelers zelf als voor de massa langs de lijn.

Onze verwachting vooral betreft de vraag welke rol Aquila in dit alles zal spelen. Zullen de spelers allen beseffen dat de kunde alleen niet voldoende is? Zullen zij zich allen tot het alleruiterste inspannen? Ondanks de ongelukkige verliezen aan spelers zijn wij vooral in de voorhoede sterker, maar nogmaals dit is niet voldoende. Geestdrift en hard, zeer hard werken zullen de doorslag geven. Wij wachten dus met belangstelling en spanning af en leven enbloc mee. Er zijn deze keer nog meer interessante en nuttige onderwerpen. Wij mochten smullen aan 't jaarverslag van de K.N.V.B., en al zijn cijfers merendeels dor en droog, in dit jaarverslag zijn het de overvloedige en smeuige rozijnen die de smaak van een boterige cake slechts verhogen. Kortom, het geheel is de moeite waard, maar toch troffen ons enige punten in 't bijzonder en kunnen iedere opvoeder nuttig en iedere sportliefhebber aangenaam zijn. Het „Doe wel en zie niet om"-devies heeft zeker zijn waarde, maar de terugblik in de vorm van een statisch jaarverslag is nodig voor een gezonde toekomst. Tevens kan men hieruit zien dat voetbal een geweldige plaats in 't gehele gemeenschappelijke leven inneemt. Zo zagen wij dat er in ons land 327.113 actieve voetballers zijn, waarbij de junioren nog niet eens zijn inbegrepen. Dat wil zeggen 1 op de 30 inwoners, waarbij ouden van dagen, de dames oud en jong en zelfs de baby's zijn inbegrepen. Deze zijn verdeeld over 3.109 verenigingen (is ± 105 per vereniging). Er zijn 130.729 competitiewedstrijden gespeeld en nu is 't jammer dat er geen cijfers in genoemd worden over het aantal bezoekers. We zouden van dit millioenengetal zeker duizelen. Voor hen die smalen op de sportiviteit en in hun onschuld menen dat de voetbalsport tot exessen leiden moet en verruwing van zeden in de hand werkt, zijn hier nog enige cijfers. 1 op de 417 spelers werd gestraft, dat wil zeggen 1 op de 417 spelers kreeg een berisping of werd levenslang geroyeerd. Hierbij moet men echter een zeer groot percentage aftrekken voor straffen uitgedeeld voor het deelnemen aan verboden wedstrijden of aan wedstrijden in het gesloten seizoen. Van de in totaal 283 behandelde protesten werd 24 % toegewezen.

Dreumel met uw 2600 zielen, waar blijven de 87 spelers, die 't gemiddelde van ons land bepalen, wij met onze ± 25 spelers.

Hier en daar gaat 't verslag iets dieper op sommige punten in. Zo b.v. wordt aan de straffen nog toegevoegd, dat hier ook overname van gevallen der verenigingen zijn zodat het wangedrag op de velden niet al te ernstig genomen moet worden en steeds meer afnemen. Wij van onze kant vinden hier wederom een onderwerp waar een gehele Zon-zij mee gevuld kon worden. Uiteraard zullen wij hierop niet te diep ingaan, maar wel willen wij de aandacht vestigen op de vaak enorme gevolgen van op zich onbetekenende en soms kleinzielige oorzaken. Onbetekenend echter, zolang hier geen voorbedachte en moedwillige afbrekerij in 't geding is. Hier willen wij even en terloops spreken over een

hopelijk ondoordacht en onbewust, doch niettemin pijnlijk geval. Enige leden en bestuursleden hebben, buiten Aquila om, in samenwerking met volkomen buiten de club staande zakenlieden een sportfestijn georganiseerd, wat door deskundigen als een prima georganiseerd en volkomen geslaagd evenement bestempeld wordt. De baten waren bestemd voor Aquila. Hieraan is door sommige en vooral door de mensen van Aquila, die in de club de grootste en meest noeste werkers zijn, gesjouwd en gezwoegd. Er zijn nachturen en maaltijden aan opgeofferd. Er zijn niet te verrekenen onkosten gemaakt, vrije dagen gevraagd en geofferd en dit alles met bewonderenswaardige élan en vooral met liefde. Dit moest allen dankbaar stemmen, ook al zouden er fouten gemaakt zijn. Zij echter vragen geen dank en zitten te lang in de Dreumelse verenigingen dan dat zij op onverdeelde waardering rekenen. Maar des te misselijker is het, dat er elementen zijn die wroeten en peuren in hun eigen kleinzieligheid om met modder te gooien, niet beseffend dat zij alleen zichzelf besmeuren. Zij kunnen niet raak gooien omdat zij zelf niet meehielpen en niets bijdroegen tot het feit van werkelijk succes. Laten zij, die achteraf hun onsportieve gal spuien, de hand in eigen boezem steken, de balk uit eigen ogen rukken om bij 't volgende jaar, hiermee reeds aangekondigde, grote sportfeesten, trouwe medewerkers te zijn en medehelpen, de splinters die nog onvermijdelijk hebben gepikt, te vermijden. Wij naderen ons 30-jarig jubileum, helpt mee en doe uw uiterste best om dit een echt jubileum te maken. Vergeet 't onaangename uit het verleden, zover herinnering niet tot voordeel strekt en denkt en bouwt mee aan een betere toekomst als een bereikbaar doel. Maar laten wij dan gezamenlijk, spelers en publiek, en ieder voor zich hieraan nu beginnen.

P. BLIEK.